

Princippet om Krystallisering

Når et menneske når til højdepunktet i sit liv og ikke kan eller vil bevæge sig længere, udvikles en tilstand af krystallisering. Han har mestret de ting, han har bestræbt sig på og bliver mentalt doven, og herefter er han godt tilfreds med at være ekspert på sit område eller dygtig til sit håndværk, og han føler ikke, at det er nødvendigt at starte forfra med at lære noget nyt, der ligger uden for hans speciale. Sædvanligvis er han tilfreds med at lære et par nye småting inden for sit eget snævre interessefelt. Han når til et stagnationspunkt og bliver der resten af livet. Han må således vente på at blive sat i en ny udfordrende situation i et fremtidigt liv, før han gør yderligere fremskridt. Denne krystallisering behøver ikke at ske, og den sker heller ikke i alle tilfælde. De fleste frø bliver sået på det tidspunkt, hvor mennesket er 30 eller deromkring. Disse frø er følgende:

1. Manden eller kvinden studerer eller følger en enkelt eller to tankegange eller ideologier og leder ikke uden for dem efter lyset.
2. Personen sætter sit højeste mål for livet og er ikke åben over for et endnu højere mål, der måske viser sig senere. Så når han har nået sit mål, slapper han af og krystalliserer.
3. En ufleksibel holdning som modsætter sig forandring, nye ideer og yderligere læring.

Hvis et menneske ikke gør en bevidst indsats for at korrigere tendensen til stagnation, vil han krystallisere i begyndelsen af halvtredserne, og herefter kan ingen magt på jorden lære denne gamle hund nye tricks. Han er måske nok meget dygtig og anerkendt inden for sit område, men hans fremskridt i dette liv er standset, og desværre synes han ikke at være i stand til at mønstre fornuft nok til at se sin situation klart.

De første 28 – 30 år er som et mini-liv. Hvis et menneske på dette tidspunkt har løst sine problemer og lært den nødvendige lektie, så vil de næste 28 år være som en ny fødsel eller som et liv nr. to. Hvis de nødvendige lektioner ikke er lært, så vil den anden 28 års periode præsentere os for de samme problemer, som vi havde i de første 28 år. Hvis pilgrimmen ignorerer at finde løsningen på disse problemer, vil han cruise af sted på vejen med mindst modstand og blive krystalliseret ved afslutningen af den anden cyklus. Han vil sandsynligvis også lide på grund af dårligt helbred.

Når et menneske hviler på laurbærrerne, slapper af og tager det roligt med hensyn til fremskridt og læring, er det sandsynligt, at han vil krystallisere i begyndelsen af halvtredserne. Tegnene på stagnation viser sig altid tidligere, men de kan vendes i den første halvdel af livet, mens de bliver næsten umulige at vende i den anden halvdel.

For at forstå krystallisering, så tænk på rå honning, når det ikke bliver opvarmet. Der vil begynde at danne krystaller, og det vil ikke længere kunne hældes – det bliver for hårdt og for sprødt til at kunne bruges.

Det er det samme, der sker for en, som passerer de 30 år, bliver lidt magelig inden for sit arbejdsområde, sin uddannelse og sine overbevisninger. Han hviler udelukkende på det, han har lært tidligere og giver sig ikke længere i kast med nye projekter – han udfordrer ikke længere sig selv. Uden varme og bevægelse bliver hans livsens som honning, modstår bevægelser og bliver hård og ubevægelig.

Så hvad sker der, når et menneske krystalliseres? Alt det gode, som han gør, sker gennem autopiloten, som sætter ham i stand til at få noget arbejde fra hånden gennem de nyttige ting, han tidligere har lært, men hans fremskridt hen imod forandring og nye ting vil være overstået for ham i denne livscyklus.

Hvordan kan man vide, om et menneske er krystalliseret?

Det er ikke altid klart og tydeligt, for mange krystalliserede mennesker er ret intelligente og duelige. Ældre menneskers holdning i forhold til computere kan være et muligt tegn. Forleden læste jeg et interview med en ældre, men berømt og dygtig forfatter. I dette interview pralede han nærmest med, at han ikke kan lide at bruge computere, men foretrækker at skrive i hånden. Når en ældre person er bange for at lære om computere – hvilket er en vigtig del af dette – er det et tegn på, at han har lukket af for ny læring, og at krystalliseringen er begyndt. Han kan stadig fuldføre og opnå nogle ting, men de vil blive udført inden for hans gamle paradigme og vil hverken indeholde nye ideer eller begreber.

Hvordan undgår vi at krystallisere? Det sker ved hjælp af viljestyrke. Man må tage nye beslutninger og fuldføre dem eller fortsætte med at arbejde sig frem mod mål, som endnu ikke er nået. Det er ikke særligt svært før 30-årsalderen. For at fuldføre et sådant mål når man bliver ældre, må man have et rimeligt mål af ny ambition. Mange er trætte af at kæmpe i den anden halvdel af livet og ønsker bare at slappe af. Hvis man skal overvinde krystallisering, kan man ikke slappe af og trække sig væk fra ambition og tanke, og dette kræver en viljeshandling. For at fortsætte fremskridtet i halvfjerdsene og videre frem kræves en endnu større viljeshandling.

Lad mig slutte af med følgende: Lad os altid stille os selv et spørgsmål: Slapper jeg af og bruger bare det, jeg tidligere har lært og de evner, jeg tidligere har udviklet, eller skubber jeg mig selv frem mod altid at lære mere og mod at udvikle nye evner?

Vi vil alle sammen komme til et tidspunkt, hvor vi får lyst til at sænke paraderne og bare slappe af resten af livet. Perioder med hvile er nyttige, men vi må aldrig tillade os selv at opgive at gøre fremskridt, ikke engang når vi når til slutningen af livet.

Princippet om Synd

Det kan virke mærkeligt, at jeg beskriver synd som et princip. Problemet med dette ord er, at den sande betydning er gået tabt, og det har betydet, at princippet også er gået tabt. I vore dages religiøse verden er synd nærmere en kendsgerning end et princip. Præsterne betragter synd som en ide og mener, at vi alle er syndere, og sådan er det bare. Jesus vil frelse os, hvis vi blot tror på Ham.

Så hvad er den virkelige betydning af synd, og hvilket princip kan vi bruge for at modvirke synd?

Det ortodokse, kristne synspunkt er, at synd har at gøre med at bryde de love, som Gud har givet os.

Vi læser i Biblen: "Enhver, som gør synden, begår også lovbrud, for synd er lovbrud." (Første Johannesbrev 3:4)

"Dødens brod er synden, og syndens kraft er loven." (Første Korintherbrev 15:56)

Et af de 10 bud siger fx, at man ikke må stjæle. Hvis man gør det alligevel, bryder man altså loven og begår derfor en synd. Det lyder meget enkelt, simpelt og lige ud af landevejen. Det er det ikke helt.

For at forstå synd må vi se under overfladen på de involverede principper og først stille dette spørgsmål: Hvilken negativ virkning bliver vi ramt af, når vi synder? Glem alt om den næste verden lige nu, for vi kan på ingen måde bevise, hvad der sker der, hvorimod vi forstår virkningen af vores egne erfaringer i dette liv. Hvordan lider synderen her og nu?

Ud over de fysiske virkninger af vores handlinger sker den største lidelse gennem skyld. Hvis et menneske føler, at han har forbrudt sig mod Guds lov, så lider han af skyld.

Hvad er det så ved synd, der skaber skyldfølelse?

Det er følgende: Hvis et menneske accepterer, at et ord eller et bud kommer fra Gud eller fra en stærk autoritet, og hvis han handler imod dennes vilje, så er skyld en naturlig følge. Hvis vi derfor bryder et bud, som vi betragter som kommende fra Gud eller en anden fader/moderskikkelse, så kan vi føle skyld.

Men der er noget mærkværdigt, som ikke ret mange tænker over. Forbuddet behøver ikke at komme fra Gud for at skabe skyldfølelse. Det kan (og det gør det som regel) komme fra en ydre autoritet, som er en erstatning for Gud. For et lille barn kan det være en af forældrene, men for de voksne er det en eller anden menneskelig autoritet, som påstår at kende Guds vilje og at kunne tale på hans vegne.

Hvis et menneske accepterer en sådan autoritet, så bliver alt, hvad vedkommende siger, til lov, og enhver overskridelse bliver til synd (i hans hoved) og frembringer skyld. Hvis autoriteten fortæller ham, at det er Guds vilje, at han ikke skal spise ærter, så bliver det en synd at spise ærter, og det vil skabe skyldfølelse.

Vi kan se dette princip udfolde sig hos mormonerne. Profeten, som de mener taler på Guds vegne, fortæller dem, at Gud ikke ønsker, at de skal drikke kaffe. Så en mormon, der drikker noget kaffe – meget eller lidt – bryder Guds lov (i sit hoved), synder og føler skyld, når han drikker det. Metodisterne derimod anerkender ikke en sådan autoritet, betragter ikke kaffedrikning som en synd og føler ingen skyld.

Da mennesker ikke får lovene direkte fra et himmelsk væsen, må vi få dem gennem en eller anden jordisk autoritet. Uheldigvis er denne jordiske autoritet, som erstatter Guds stemme, dyret, som er nævnt i Johannes' Åbenbaring.

Når Skriften taler om, at Jesus frelser os fra vore synder, så er den virkelige betydning, at han kom for at frigøre os fra menneskelige autoriteters magt – de som skaber skyld, og denne skyldfølelse kan forfølge os ind i den næste verden. Han kom også for at frigøre os fra synd, sådan som den blev defineret på hans tid.

Ordet synd kommer fra det græske ord HAMARTANO, som betyder "at skyde forbi målet." Med andre ord: når grækerne for 2000 år siden skød til måls med en pil og ikke ramte, så "syndede" de (HAMARTANO) eller skød forbi målet. At synde er derfor at begå en fejl. Jesus kom for at korrigere vores fejl, og det vil sige for at frelse os fra vores synder. En af de største fejl, vi begår, er at acceptere, at en ydre autoritet taler for Gud og således skaber mange unødvendige love, der resulterer i skyld og smerte.

Læg mærke til, at Jesus forsøgte at korrigere denne falske ide:

"Jesus sagde til ham: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind." Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: "Du skal elske din næste som dig selv." På de to bud hviler hele loven og profeterne." (Matthæus Evangeliet 22:37-40)

Så hvad er det hele loven og profeterne hviler på? Det er kærlighedens lov.

Hvad betyder det?

Det betyder, at hvis man er motiveret indefra af sand åndelig kærlighed, så vil man automatisk følge alle Guds love, og skyld vil ikke have magt over én. Den, som er motiveret af kærlighed, behøver ingen bud eller lov fra en ydre autoritet, for han har loven skrevet i sit hjerte, sådan som det er forudsagt i Skriften:

"Når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Ingen skal længere belære sin landsmand og sin broder og sige: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren. Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd. (Jeremias' Bog 31:33-34)

Sand frelse fra synd sker gennem forståelsen af, at synd blot er en fejl, som kan rettes ved, at man lytter til Guds indre stemme, som taler til hjerte og sind.

Sand frelse fra synd beskrives i dette vers:

”Jeg så: Se, Lammet stod på Zions bjerg, og hos det stod ét hundrede og fireogfyrre tusind, som havde dets navn og dets faders navn skrevet på deres pande.” (Johannes’ Åbenbaring 14:1)

Nøglen til at undslippe skyld og synd er at indse, at Faderen, Gud, findes i vores pande og sind. Vi undslipper de ydre autoriteter, som forsøger at kontrollere os, ved at erstatte dem med vores sande kilde, som er Gud i os selv. Det er, som Jesus sagde: ”For Guds rige findes inden i jer.”

Copyright JJ Dewey